

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥ ΓΛΥΚΑΝΗ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΠΑΥΛΟΣ, 35 ετών.
ΛΙΝΑ, γυναικα του, 30 ετών.

(Σε μία κρεβάτοκάμαρα. Ο Παύλος εινε βαρεια πληγωμένος με επιδέρμονς στο κεφάλι, ξαλλωμένονς άκίνητοσ στο κρεβάτι. Η Λίνα προσιέχεται, πλάι του, κλαίγοντασ.)

ΛΙΝΑ. (ψιθυριστά).—Άχ, Θεέ μου!... Τι συμφορά!... Μου έφεραν τον Παύλο πληγωμένο. Έπεσε το αυτοκίνητό του σε μία γαρόφαλα... Καί πληγώθηκε, ό πολυαγαπημένος μου βασιλιά!... Τι θα γίνει, Θεέ μου; Τι θα γίνει; Μου φαίνεται πως εινε ένα όνειρο, ένα κακό όνειρο και πως θα ξεπνίσω ξανά. Εινε τρομερό! Ο λατρετόσ μου Παύλοσ να υποφέρει, να πονεί, να κινδυνεύει!... Βοήθησε με, Θεέ μου!... Φοβάμαι... Τρέμω...

(Έσαρνα άκούρεται ή φωνή του Παύλου, βαθεία, πικριμένη.)

ΠΑΥΛΟΣ.—Άγάτη μου!...

ΛΙΝΑ. (τρέχοντασ κοντά του).—Με φοβάσαι, Παύλο; Τι θέλεις; Τι έχεις, λατρεία μου!

ΠΑΥΛΟΣ. (με την ίδια πάντα όσομοινη φωνή).—Θηρασε μου!... Είσαι έδω; Είσαι κοντά μου;

ΛΙΝΑ. (μόλις συγκρατώντασ τούσ λυγμούσ της).—Ναι, είμ' έδω, κοντά σου, αγαπημένε μου.

ΠΑΥΛΟΣ.—Γλυκιά μου άγάτη, πεθαίνω!... Πεθαίνω για σένα!...

ΛΙΝΑ.—Για μένα; Γιατί τό είπες αυτό, Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τό κακό συνέβη γιατί βιάζόμουν ναβόθω γρήγορα στο ραντεβού. Έπιασα, έπιασα σαν άστραχή με τ' αυτοκίνητό. Έτσι ποί δεν έβλεπα πια μπροστά μου!...

ΛΙΝΑ.—Θεέ μου!... Παραμιλάει, φαίνεται, Θάηη πορετό...

ΠΑΥΛΟΣ.—Άχ, τό φώσ μου σβήνει!... Δεν βλέπω καλά γύρω μου. Μά σε κοιτάω κοντά μου, άγάτη μου!... Είμαι στην καρδιά σου, δεν είν' έτσι; Μά... ποί φαίνεται σαν να πάραγον σύννεφα γύρω μου!... Τι όμίχλη!... Και, ποκό... ποκό!...

ΛΙΝΑ.—Πού πονεί, άγάτη μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Στό κεφάλι.

ΛΙΝΑ.—Φτωχή μου Παύλε!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Πανώ φοβιά, άγάτη μου!... Τι συμφορά ήταν αύτή!... Μόλις έλασα κοντά στο σπίτι μας!...

ΛΙΝΑ.—Όχι, Παύλο, έπεσεσ μακριά από τό σπίτι μας. Σε βρήκαν πεσμένο στην έξοχή. Σημά στο δρόμο ποί πάει στο δάσοσ. Πήγεσ για περίπατο εκεί;

Φωτογραφία άριθμ. 29: Ο κ. Γεώργ. Κοινόλης

χα πεθάνει!... Τι τρομερή άποκάταψη!... Μά γιατί, γιατί; Τόν αγαποσε περισσότερο από μένα ή Φλώρα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα, δός μου τό χεϊλή σου!... Θέλω να πεθάνω μ' ένα φίλημα σου!...

ΛΙΝΑ.—Ω, δεν μπορώ!... δεν μπορώ, Θεέ μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα, γιατί δεν έρχεσαι κοντά μου;... Σ' αγαπώ, μακριά μου!... Άχ, ποκό ποκό!... Ποκό και δωρό!...

(Η Λίνα του δίνει να πιη λίγο νερό.)

ΠΑΥΛΟΣ.—Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!... Μόνο εσύ ξέρεις να με περιποιείσαι έτσι. Τι γλυκά ποί είνε τό χεϊρά σου, άγάτη μου. Χαίδεψε με λίγο.

(Η Λίνα του χαιδεύει άπαλά τό μέτωπο, κλαίγοντασ.)

ΠΑΥΛΟΣ.—'Α, ναι, έτσι... Φλώρα σ' αγαπώ!... Τι θα γίνει αν πεθάνω, άγαπητή μου; ΛΙΝΑ.—Και ή Λίνα, τί θα γίνει ή Λίνα; Αυτή δεν τη σκέφτομ'εσασ καθόλου, Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Λίνα; 'Α, ναι!... Εινε καλή ή Λίνα μου!... Εινε πιστή!... Μά εγώ αγαλώ εσένα, Φλώρα. Άχ, άγάτη μου, δεν μπορώ πια να μιλώ!... Τά σύννεφα γίνοντασ πιο πυκνά και με πνίγουν!...

ΛΙΝΑ.—Θεέ μου!... Τι συμφορά, τί μεγάλη συμφορά!... Θέλω να πεθάνω, να πεθάνω!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Νά πεθάνησ; Θεέ νάθησ μαζί μου, Φλώρα μου!... Έκει μακριά, πάνω από τά σύννεφα!... στο φώσ!...

ΛΙΝΑ.—Κόιτε!... Βοήθησε με!... Μη ποί τόν πάρεισ, Θεέ μου. 'Ας μη ή άγάτά. 'Ας μ' άπατά!... Μη ποί τόν πάρεισ, Σώστε τον!... 'Η πάρε με να' ένίνα!... (Σεπαιεί σό λυγμούσ.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Πουόσ κλαίει έτσι; Μήν κλαίεσ, Φλώρα!...

ΛΙΝΑ.—Θεέ μου!... Μου έρχεται να ποί ποί είνε εγώ, ή Λίνα. 'Ότι τά έμαθα όλα, κι' ότι τόν αγαπώ άκόμα. Μά όχι, δεν πρέπει να τό ποί. Πρέπει να τόν άφησω στην πλάτη του. 'Ας νομίζει ότι είνε ή Φλώρα. 'Ας μην καταλάβει ότι είνε εγώ!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα... Τι λέεσ σιγά; Δεν άκούω!... Έλα κοντά μου, έλα ποδό κοντά μου.

ΛΙΝΑ. (πληγώνει κοντά του).—Είμαι κοντά σου, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν άκούω καλά.

ΛΙΝΑ. (σκύβοντασ στο αυτί του).—Είμαι κοντά σου, εγώ, ή Φλώρα!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μ' αγαπάεσ πάντα, Φλώρα; ΛΙΝΑ. (σπίνοντασ τούσ λυγμούσ της).—

Ναι, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα!... Πεθαίνω!...

ΛΙΝΑ.—Όχι!... Όχι!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Πεθαίνω, Φλώρα!... Τά σύννεφα με ζώσανε από παντού. Μ' ένπνίζανε!... Μπαίνον μέσα μου!... Δεν μπορώ ν' άνασάνω!... Δεν μπορώ!... Δός μου τή δική σου πνοή!... Δός μου τό χεϊλή σου, Φλώρα!...

ΛΙΝΑ. (κολλάει τά χεϊλή της στο χεϊλή του).—Άγάτη μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα μου!... Εύχαριστώ!... Πεθαίνω, εύχρισμένος στην άγκαλιά σου, με τό χεϊλή σου στο χεϊλή μου!... Πάρε, πάρε τή ψυχή μου, Φλώρα μου, άγάτη μου!... (Πεθαίνει.)

ΛΙΝΑ. (δυνατά μ' έγκρη πόνο).—Παύλο!... Άγαπημένε μου Παύλο!... Θεέ μου, πέθανε, με τ' όνομα έξείνησ στο χεϊλή!... Χωρίς να ξέρη ποσό τόν αγαπήσα εγώ!... Χωρίς να ξέρη ποσό με σκότωσε δυό φορές ό θάνατόσ του!... (Πέφτει κάτω λιποθύμη.)

Φωτογραφία άριθμ. 31: Ο δι- άνάχνη, δέν έχει ούτε διάκριση, ούδ' άνάχνησ κ. Γεώργιοσ Βλάχοσ

Φωτογραφία άριθμ. 30: Ο γνω- στοσ λογογράφοσ κ. Μπάμπησ 'Αννιοσ

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, ναι, στο δρόμο ποί πάει στο δάσοσ. Στο σπίτι μας. Τό σπίτι ποί άνταμοιούστε χερριά!... Τό σπίτι ποί είνε ζωνμένο σαν μία φωλιά μέσα στα δέντρα!...

ΛΙΝΑ.—Παραμιλάει!... (Χαιδεύοντασ άπαλά τό χεϊρά του).

Έχει πορετό!... Παύλο, θέλεις να σοί δώσω λίγη λειωνάδα;

ΠΑΥΛΟΣ.—Δός μου τό χεϊλή σου, Φλώρα!...

ΛΙΝΑ.—Φλώρα; Τι θα πη αυτό, Θεέ μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Φλώρα, άγάτη μου!... Εινε φοβερό αυτό ποί έπαθα. Θά έκτεθησ κι' εσύ!... Θά τό μάθω ή γυναίκα μου!...

ΛΙΝΑ.—'Α, Θεέ μου!... 'Η Φλώρα!... 'Η Ξαδέλφη μου!... Ποιά άβλη; 'Η Φλώρα!... Μ' άπατά με τή Φλώρα!... Ο Παύλοσ!... Ο αγαπημένος μου, ή μοναδική μου άγάτη!... Ο άντρασ μου, ό φίλοσ μου, ό λατρετόσ μου!... Τι τρομερό!... Και ή Φλώρα!... 'Α, τήν άπιστη!... Είχαν ραντεβού στο έξοχό της σπίτι!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Τί λέεσ, Φλώρα; Δεν άκούω!... Μίλα μου κοντά, ποδό κοντά.

ΛΙΝΑ.—'Ω, καλύτερα να ελ-

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

—Νομίζει κανείς ότι δεν έχει έλλαιτώματα, όταν ποί λειτουργία, ούδ' έλλαιτώματα τών άλλων.

—'Η ενεργεία ποί κανείσ από άνάγχη, δέν έχει ούτε διάκριση, ούδ' άνάχνησ.